

geringen vil tage disse Sager, kunde Regeringen ikke her lægge det samme Synspunkt til Grund, som vi hidtil have fulgt. Formaalet var jo hidtil dette at lette eller indvirke paa Grundejendoms-skatterne, at arbejde til, at de kom ud af Verden paa den ene eller den anden Maade — i alt Fald som Statskatter — og saa var det ganske naturligt, at man, naar man vilde naa til det, da knyttede sin Overførsel til Kommunerne og Tilskuddet til Kommunerne til disse Skatter, Gammelskatten og Land- og Ligningsskatten, ved at lade de Beløb, som disse Skatter indgaa med i Statskassen, gaa til Kommunerne. Men dette Grundlag er bortfalden selvfølgelig ved Regeringens Maade at tage Sagerne paa. For det første derved, at den stryger Land- og Ligningsskatten helt; den vil altsaa ikke for Fremtiden indgaa med noget Beløb i Statskassen, og for det andet ved, at Regeringen ikke ønsker rørt ved Gammelskatten. Der maatte derfor indtages et andet Standpunkt fra Regeringens Side ved Bestemmelsen af Tilskuddene til Kommunerne; men jeg tror ikke, at Regeringen har været heldig i de Anvisninger, den har givet for, hvilke Beløb der skulde tages fra Statskassen. Vi staa for øvrigt heller ikke der paa helt har Bund lige over for Landstingets hidtilværende Arbejde, idet det paa et tidligere Trin af denne Sags Behandling ogsaa var inde paa dette, at der var noget uheldigt i, at Kommunernes Tilskud var bunden til en bestemt Størrelse. Vi ønskede ogsaa, at der maatte kunne komme nogen Stigning ud deraf i Tidernes Løb, men desuagtet fastholdt vi, at da vi her var inde paa at reformere Grundejendomsbeskatningen — og det er Regeringen ogsaa — vilde vi helst knytte Tilskuddene fra Statskassen til Kommunerne til Hartkornsydelsen, og vort første Forslag i saa Henseende var dette, at der skulde gives en vis Sum pr. Td. Hartkorn fra Statskassen til Kommunerne. Saa bragte vi det fluktuierende Møment ind ved at lægge det andet Tilskud paa Staten efter Folketallet. Vi kom altsaa til en fast Afgift til Kommunerne pr. Td. Hartkorn og et vist Beløb i Kroner pr. Individ i Kommunen.

Dette Forslag, der ligger fremme i Landstingets 1ste Beretning om den Sag for 4 Aar siden, har Regeringen altsaa ikke ment at burde optage, men Regeringen har ment at kunne skaffe Fluktationen til Veje ved at knytte sit Tilskud til Toldbeskatningen og til Brændevinsbeskatningen. Det er dette, jeg synes er

uheldigt. Det forekommer mig, at naar Regeringen dog i denne Samling har villet lade Toldloven ligge, som den jo vitterligt har, er det underligt at kaste ind i vor Forhandling Spørgsmaalet om Toldbeskatningens Forhold til Afgiften til Kommunerne. Jeg synes, dette er uheldigt. Om Brændevinsbeskatningens Forhold til dette Spørgsmaal skal jeg senere komme til at tale, naar vi komme til Behandling af det af Regeringen stillede Forslag; men hvad Toldspørgsmaalet angaar, da mener jeg, at naar man vil lade Toldloven ligge, saa burde man lade det Spørgsmaal helt ligge; hvorfor saa drage det Spørgsmaal med ind her, hvorved vi let kunne sætte en Bom for en Forandring af Toldloven paa en vis Maade, en Bom, som jeg tror, kun paa ringe Maade afhjælpes ved de Antydninger, vi hørte i Gaar fra forskellig Side. Men hvorfor da i det hele taget gøre det? Men ikke blot denne Betragtning synes mig at tale derimod, men ogsaa en Realitetsbetragtning: Hvad Garanti har man for, at Toldafgifterne enten efter den nuværende Toldlov eller efter en ny ville vedblive at være stigende paa samme Maade, som de ere det nu? Og hvorfor saa knytte Statstilskuddet til Kommunerne til denne, Kommunernes ganske uvedkommende Skat og ad denne Vej søge at skaffe den Fluktuation ind, som man kunde have naaet ad anden Vej. Mere skal jeg ikke sige om denne Sag. Jeg tror, det er et ikke levedygtigt Forslag, der her er kastet ind i Forhandlingerne, og som ikke heller vil bære nogen Frugt.

Om Brændevinsskatten ville vi komme til at tale, naar den følgende Sag kommer for, jeg skal derfor ikke her gøre videre Bemærkninger derom; ogsaa der siger jeg kun dette, at det tiltaler i alt Fald ikke mig at knytte Kommuneindtægten til Brændevinsdrikningen. Jeg kan ikke se, at de to Ting have synderlig med hinanden at gøre, og at gøre de kommunale Tilskud afhængige af, om Brændevinsskatten bliver større eller mindre, forekommer mig ogsaa at være en søgt Vej at gaa. Jeg tror ikke, at Regeringen har været heldig med dette. Jeg tror det, vi i sin Tid opstillede, var bedre, men desuagtet nævner jeg, at vi i sin Tid, trods det, at vi ønskede det, dog resignerede og sagde: Det er ikke værd paa dette Punkt at rejse Tvist og Strid, lad os saa hellere blive ved det, som er kommet ind i Sagen, ved det, som vi her ere i Færd med, nemlig at reformere visse Grundskatter, og lad os saa tage *det*, som paa denne Maade kommer